

Er det et Tegn paa Henvisnen?

I Løbet af Vinteren og Foraaret 1907—08 steg Medlemsantallet. Kvinderne havde faaet kommunal Valgret og Valgbarhed og skulde stemme. Da er der mange, der faar Interesse for Kvindesagen, som før har staaet uforstaaende overfor den. Ogsaa Forsvarsbevægelsen har givet en og anden Lyst til at være med. Fra nu af er der Landet over lidt Vind i Sejlene, og det mærkes sikkert de fleste Steder, ogsaa her.

Saa kom Fællesmødet i Forsommeren 1908, hvor vi modtog de mange Gæster.

Noget efter Fællesmødet havde Kredsen sin aarlige Generalforsamling, paa hvilken Fru Riising-Rasmussen blev valgt til Formand.

Odense, 25. Marts 1912.

Anna Lohse.

Uden at forpligte mig til at optage en Diskussion her i Bladet om »Dansk Kvindesamfunds Historie gennem 40 Aar«, vil jeg blot paa ovenstaaende svare saa meget:

Hvad jeg har skrevet om Odense-Kredsen, er skrevet paa Grundlag af Kredsen aarlige Beretninger paa Fællesmødet, af hvilke det fremgaar, at Odense-Kredsen efter at være naaet op paa henimod 80 Medlemmer omkring 1900 dalede til 34 og lige op til 1907 holdt sig paa omkring 40. Da jeg mener, at Kvindesagens vigtigste Mission er at vinde Tilslutning for Sagen hos saa mange som muligt, har jeg ment mig berettiget til at bruge Udtrykket »Henvisnen« om Kredsen Tilstand fra 1900 til 1907 i Modsætning til den Opblomstring, der fandt Sted i Aarene fra 1908 til vore Dage, hvor Kredsen mig bekendt tæller adskillig over 200 Medlemmer. At den Kritik, som unægtelig rummes i disse Ord, ikke gælder den lille faste Kærne af interesserede Medlemmer, som Odense-Kredsen aldrig har savnet, mener jeg andet Steds i min Bog at have aflagt tilstrækkeligt Vidnesbyrd om, især for det ene af disse Medlemmers Vedkommende, og jeg haaber, at den, som en Gang skal skrive de enkelte Kredses Historie — jeg har udtrykkelig i min Fortale fralagt mig i denne Bog at have gjort det — vil give de andre af Odense-Kredsen gamle, ledende Kræfter den Omtale, de fortjener.

Hvad angaar Beskyldningen for, at jeg i min Bog skal have sat en Plet paa Odense-Kredsen, fralægger jeg mig den energisk, overbevist om, at havde ikke en Protest som ovenstaaende fremhævet og understreget de Ord, jeg alene i Henhold til Kredsen egne Beretninger, og Tallenes Kendsgerninger paa et enkelt Sted har brugt, saa vilde enhver Læser af

Dansk Kvindesamfunds Historie kun have modtaget et Indtryk af min afgjorte Sympathi for denne Kreds, som først af alle Kredsenes vovede at tage Arbejdet for Valgretten op.

Ærbødigst

Gyrithe Lemche.

Den Suhrske Husmoderskole.

Fredag d. 19. April havde den Suhrske Husmoderskole indbudt Repræsentanter for Pressen til Frokost i Skolens nye Lokaler, Pustervig Nr. 8, ved Kultorvet, for at disse kunde blive forevist.

Det er et overordentlig tiltalende og praktisk i Ordets egentligste Forstand Hjem, som Skolen her har faaet. Den bebor hele Huset fra Stuen med Kontoret og Forstanderens Privatbolig, til Kvisten, hvor Vaskeanstalten findes. I de to andre Etager, 1ste og 2den Sal, er de egentlige Skolelokaler, 2 Skolekøkkener med Spisekamre og Kølerum, Klasseværelser til den teoretiske Undervisning, Skræddersyningslokale o. s. v. — og sidst men ikke mindst, Værelserne til Kostskolens Elever. Dette er en ny Afdeling, som den stadig voksende Virksomhed ved Overflytningen til den nye Bolig har føjet til de øvrige. Eleverne skal bo to sammen i nydeligt udstyrede Soveværelser, og foruden findes der en stor og hyggelig Dagligstue til deres Brug.

Alt, — hele Huset igennem er nyt istandsat, friskmalet, indrettet med Smag og praktisk Sans. — alt lyst og indbydende, — man maatte uvilkaarlig ønske at være en af Eleverne paa saadan en Skole.

Og at der læres noget, derom gav Frokosten det bedste Bevis. Alt, ligefra Brødet og til Kransekagen med Konfekten, var Elevernes Arbejde, og behøver det at siges, at alt var 1ste Klasses? Og saa er det endda ikke til at opregne endstige beskrive den Uendelighed af Variationer, navnlig af kolde Anretninger, som bødes de interesserede Gæster. Desværre var det ogsaa ganske uoverkommeligt at smage paa det altsammen; man maatte i mange Tilfælde nøjes med at glæde sig over Synet, — som ogsaa var en Nydelse paa Grund af den Opfindsomhed og Smag, hvormed alt var anrettet.

Naar der i Skolens Beretning for 1911 staar, at Madlavning er en Kunst, en Viden-